

Giới thiệu Sói Đến Rồi!!!

Truyện Sói Đến Rồi!!! của tác giả Yan Nian là câu chuyện ngôn tình hiện đại có pha chút hài hước. Nếu bạn đã 18 tuổi mà vẫn chưa có người yêu trong khi bạn của bạn, xung quanh bạn, ai ai cũng có, thì bạn phải làm sao? Đáp án là bạn chỉ cần là chính mình, rồi chàng hoàng tử của bạn sẽ xuất hiện thôi.

Nhưng hoàng tử không nhất thiết phải cười bạch mã, có lâu đài xa hoa, đẹp trai vô cùng mà chỉ cần là người luôn coi bạn là công chúa của họ. Chỉ là đôi khi chúng ta không hề biết mà cứ thế lướt qua nhau, vội vã đi qua nhau và sau cùng lại nuối tiếc vì điều ấy. Đường Hinh và Trần Hạ sẽ nói cho chúng ta hiểu rõ hơn về điều này.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Gặp gỡ

Nếu bạn đã 18 tuổi mà vẫn chưa có người yêu trong khi bạn của bạn, xung quanh bạn, ai ai cũng có, thì bạn phải làm sao? Đáp án là bạn chỉ cần là chính mình, rồi chàng hoàng tử của bạn sẽ xuất hiện thôi. Nhưng hoàng tử không nhất thiết phải cười bạch mã, có lâu đài xa hoa, đẹp trai vô cùng mà chỉ cần là người luôn coi bạn là công chúa của họ. Chỉ là đôi khi chúng ta không hề biết mà cứ thế lướt qua nhau, vội vã đi qua nhau và sau cùng lại nuối tiếc vì điều ấy.

#team Ê đoàn kết.

Đường Hinh: “Ê, vừa có người gửi tin nhắn trên instagram cho mình.”

Trần Hạ: “Who??? Gửi gì á???”

Kiều Vi: “Gửi gì?”

Trần Hạ: “Kể nhanh nào.”

Đường Hinh: “Aizz... từ từ để mình kể.”

Đường Hinh thở dài, cũng may bây giờ ba đứa cô chỉ nói chuyện qua mạng không thì hai đứa kia sẽ hỏi cho cô không ớ được một tiếng nữa là.

Đường Hinh: “Chuyện là instagram gần đây mới có thêm gửi tin nhắn cho nhau, rồi tự nhiên có một tài khoản gửi tin nhắn cho mình.”

Trần Hạ: “Vậy người nước ngoài à? Tại ins thì thường người nước ngoài là nhiều.”

Đường Hinh: “Yes. Ins là Leo có hình á.”

Trần Hạ: “Vậy cậu nói tiếng anh với người ta à?”

Đường Hinh: “Ừ, nên các cậu chờ chút. Mình còn đang bận dịch để nói chuyện với người ta.”

.....

Đường Hinh: “Anh ấy mới hỏi mình người Việt Nam à và anh là du học sinh người Việt đang ở Mỹ và biết tiếng Việt...TTT^TTT”

Trần Hạ: “Thế sao không nói sớm...= =”

Kiều Vi: “...”

Đường Hinh: “Khi nãy anh ấy còn hỏi mình bạn à, tại thấy mình trả lời lâu, bạn thì ảnh không làm phiền nữa làm mình nói anh nói nhiều từ mới quá nên em bận dịch google...”

Kiều Vi: “Sau đó...”

Đường Hinh: “=))”

Trần Hạ: “???”

Đường Hinh: “ảnh gửi icon=)) đó, xong mới chịu nói mình là du học sinh người Việt. Anh ấy mới kêu mình đừng lo ảnh rảnh nhất là tiếng Việt mình dùng tiếng Việt nói chuyện với ảnh là được rồi...TTT^TTT”

Trần Hạ: “...”

Kiều Vi: “...”

Đường Hinh: “Còn hỏi mình sao ins mình toàn hình đồ ăn rồi đại loại là do ảnh hay xem hình theo hashtag #Vietnam và thấy hình đồ ăn của mình xong mới gửi tin nhắn. Rồi mình nói tại đồ ăn Việt Nam ngon, nên chụp hình xem như giới thiệu đồ ăn Việt Nam với thế giới. Ảnh mới nói xem hình của mình thì cũng thấy ngon miệng rồi. Rồi mình lại hỏi đồ ăn bên đó ngon không, ảnh nói cũng ngon, nhưng ảnh không có chụp. Xong mình kêu ảnh chụp lên giới thiệu đồ ăn luôn, hay mà, ảnh nói chắc có mỗi mình em nghĩ ra thôi...TTT^TTT”

Trần Hạ: “Haha, có khi nào... đẹp trai đây Hinh Hinh, hãy làm cho anh ấy về đây coi nào.”

Kiều Vi: “Bà bán mấy đĩa sập có bỏ.”

Đường Hinh: “Tào lao quá, không có đâu.”

“Hinh Hinh, anh con có nhắn tin gì cho con không? Nó có nói khi nào về nước không?” – tiếng mẹ Đường hỏi vọng lên từ dưới nhà.

#team Ế đoàn kết

Đường Hinh: “Mẹ kêu, đi đây.”

Mọi người đã xem

Hai đứa bạn này của cô thật là đáng hận mà. Cô – Đường Hinh còn có một người anh trai nuôi hơn cô năm tuổi – Tống Hy, còn vì sao anh ấy lại thành anh nuôi của cô thì lúc ấy cô chưa sinh ra nên không biết và bây giờ cũng không ai thêm nói cho cô biết.

“Dạ, anh ấy có nói sắp về ạ. Anh ấy còn hứa về sẽ đưa con đi nhập học sẵn tiện chúc mừng con đậu Đại Học X nữa.” – Đường Hinh hào hứng kể với mẹ.

Mẹ Đường lại thở dài: “Vây thì được rồi, nó đi cũng gần năm năm rồi. Mẹ cũng nhớ nó.”

Mẹ làm cô cũng thấy nhớ theo. Từ lúc sinh ra đến khi Đường Hinh có ý thức thì đã luôn ở cùng Tống Hy cho đến khi Tống Hy đi du học. Từ nhỏ anh đã rất thương cô, do cũng được anh chiều hư nên lúc ấy Tống Hy vừa đi cô liền khóc mấy ngày. Chỉ có điều con nít thường mau quên, thời gian cũng làm vui đi nên sau này cô vẫn nhớ anh nhưng cũng không đến nỗi sẽ khóc. Cả hai chỉ thỉnh thoảng nhắn tin với nhau vì hầu hết anh ấy đều nói bận học, lại không chơi mạng, không fb, không ins. Không biết còn tưởng anh ấy đang sống ở thời cổ đại ấy, lần nào cô cũng nói fb và ins của cô cho anh để cả hai có thể kết bạn, để nói chuyện hơn nhưng lần nào anh cũng chỉ nói không chơi, riết rồi cô cũng quen. Bây giờ, đột nhiên Tống Hy lại nói sắp về nước làm cô vừa vui mừng vừa lo lắng, không biết anh ấy bây giờ như thế nào, nhìn ra sao, có đẹp trai không, có cao không, có bạn gái chưa? Cô có rất rất nhiều điều muốn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Leo – Tống Hy

“Ting.” – Đường Hinh đang suy nghĩ vu vơ thì có tiếng thông báo. Thì ra là Leo gửi tin nhắn.

“Anh về nước. Chúng ta gặp nhau đi.”

Tại sao Leo lại muốn gặp cô, cả hai cũng chỉ mới nói chuyện gần đây thôi mà.

“Nhưng làm sao gặp?” – Cô bối rối hỏi anh.

“Chúng ta gặp nhau ở sân bay thành phố X đi. Ngày mốt anh về, 10 giờ sáng.”

“Anh cũng ở thành phố X à, em cũng ở thành phố X...^^”

Không có tin nhắn trả lời, chắc anh ấy bận việc, ngại ngần một hồi Đường Hình bỗng bắt lấy con gấu bông trên giường ôm chặt, chôn mặt trong đó, cười khúc khích. Ai biết, một người đẹp trai như vậy lại hẹn cô ra đón anh về nước chứ. Lỡ như cô đi rồi gặp phải bạn bè, ba mẹ Leo thì sao, rồi lỡ có cả bạn gái nữa thì sao. A, không biết đâu, không biết đâu.

#team Ế đoàn kết.

Đường Hình: “Này, Leo kêu mình ra đón anh ấy về nước. Có nên đi không, đi có kì quá không?”

Kiều Vi: “Gi? Thật à? Sao mới quen đã hẹn gặp nhau rồi, cẩn thận đấy. Không khéo bị buôn qua biên giới thì mệt.”

Trần Hạ: “Đường Hình, cậu đừng nghe Kiều Vi, mình nghĩ có thể anh ấy sẵn tiện về nước nên hẹn gặp cậu luôn. Có thể ảnh sẽ xem cậu thế nào, ỏn thì tiếp tục trò chuyện không thì chúng ta không thuộc về nhau. Nói chung cậu cứ thử đi đi, biết đâu là chuyện tốt đấy.”

Kiều Vi: “Cũng đúng, ở sân bay nhiều người với nhan sắc của cậu thì chắc cũng không đến nỗi bị gạt qua biên giới đâu. Đi cũng được, tụi này cũng đi theo để bảo vệ cậu.”

Đường Hình: “Này, mình chỉ là hơi mồm mồm một chút thôi. Như vậy mới đáng yêu nha. Ai nói mình không có nhan sắc chứ. Mà rõ ràng là các cậu muốn theo vì tò mò thì có.”

Kiều Vi: “=))”

Trần Hạ: “=))”

“Ting”

Lúc này điện thoại lại kêu. Là Leo à, Đường Hình mở điện thoại nhưng không phải Leo mà là Tống Hy – anh trai cô.

“Ngày mốt 10 giờ sáng anh về.”

Ngày mốt, 10 giờ sáng! Leo cũng là ngày mốt, 10 giờ sáng. Sao lại trùng hợp như vậy chứ. Đường Hình, may thật là không có số hưởng mà.

#team Ế đoàn kết.

Đường Hình: “Cấp báo, cấp báo. Anh mình trở về.”

Trần Hạ: “Về thì đi đón thôi, mình cũng muốn gặp anh cậu.”

Kiều Vi: “Ừ, mình cũng muốn gặp. Khi nào?”

Đường Hình: “Ngày mốt, 10 giờ sáng.”

Trần Hạ: “Không phải chứ.”

Kiều Vi: “Trùng hợp vậy sao.”

Ngày mốt, 10 giờ sáng.

Sân bay thì cô tới rồi nhưng tiếc là cô không thể gặp Leo, cả Trần Hạ, Kiều Vi cũng không đi được. Nhưng không sao, một lát cô sẽ bắt Tống Hy dẫn cô đi ăn bù đắp vậy.

Nhưng cô đứng ở đây có khi nào sẽ gặp Leo không? Hôm qua cô cũng đã nhắn tin nói với anh hôm nay mình bận nên không đến được nhưng không nói là làm gì. Chỉ sợ nếu gặp Leo ở đây thì lại phải giải thích.

“Con trai mình kìa anh.” – một người phụ nữ vừa kêu chồng mình vừa chỉ chỉ vào ai đó trong dòng người đang đi ra.

Nghe tiếng người nọ cô cũng ngừng suy nghĩ, tập trung nhìn xem Tống Hy ở đâu, anh ấy có nói ra sẽ gọi điện thoại cho cô. Ai là Tống Hy nhỉ? Dòng người đưa nhau đi ra, có lẽ vì cuối tuần nên đông đúc hơn mọi ngày. Cuối cùng Đường Hình cũng nhìn thấy một người quen mặt, cô nhớ lại xem đó là ai.

Nhớ ra đó là ai rồi cô mới thấy hối hận, đáng lẽ mình nên kiểm chỗ nào đó bên ngoài ngồi chờ Tống Hy gọi điện mới đúng, sao lại đứng đây làm gì. Sao lại không phải ai khác mà lại đứng ngay Leo chứ, lại còn giống trong hình như vậy làm cô nhìn một cái là nhớ ra ngay.

Leo dường như cũng nhìn thấy Đường Hinh, anh bước từng bước từng bước một về phía Đường Hinh. Đường Hinh rất muốn chạy đi nhưng bây giờ cô lại hồi hộp quá không đi nổi. Tới khi chỉ cách Đường Hinh vài bước chân Leo đột nhiên dừng lại, từ đầu tới cuối chưa từng nhìn thẳng mặt Đường Hinh, có thể cũng có nhìn nhưng cô lại không dám nhìn anh nên không thấy được.

Leo rút điện thoại, có vẻ như định gọi cho ai đó. Đường Hinh thở phào, chắc anh không nhận ra cô. Cô quay đầu, định nhân lúc này bỏ đi thì điện thoại lại reo. Thì ra là Tống Hy.

“Anh đang ở đâu vậy, em ra ngoài chờ anh nha.” – Cô nói thật nhỏ.

“Quay lại đi.” – Một giọng nam trầm ấm, dễ nghe và có phần lạ lẫm vang lên bên tai. Đường Hinh quay đầu, chỉ thấy Leo nhìn cô, chậm rãi mở miệng. Đồng thời bên tai cô lại vang lên giọng nói ấy “Hinh Hinh, anh về rồi.”

Chuyện gì thế này. Đường Hinh còn chưa kịp suy nghĩ đã thấy Leo tiến lại gần đến khi đứng trước mặt cô, anh hôn vào màn hình điện thoại và bên tai cô nghe thấy một tiếng “chụt”. Mọi thứ như ngưng lại tại thời điểm này, chỉ còn cô và anh nhìn nhau. Cô dường như có thể tưởng tượng ra những bông hoa đang rơi rơi tô điểm thêm cho khoảnh khắc này.

Leo à không Tống Hy bỗng nhiên cúi đầu xuống, Đường Hinh liền nhắm mắt lại theo phản xạ. Hơi thở xa lạ kề sát mặt cô, bên tai lại vang lên giọng nói dễ nghe ấy “Cảm ơn em đã không thấy sắc quên anh.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Chính là anh

Cho đến khi về đến đầu ngõ, xuống xe, trả tiền taxi Đường Hinh vẫn còn bối rối, cô không hiểu vì sao thoáng một cái Leo lại thành Tống Hy, Tống Hy lại là Leo. Đường Hinh cứ thế bước đi theo bản năng cũng không nhìn thấy mình càng đi càng đi ra giữa đường.

“A...” – Đường Hinh ngạc nhiên bởi vì Tống Hy bỗng nhiên nắm lấy tay cô kéo mạnh làm cả người cô dựa vào ngực anh.

“Em đi đường kiểu gì vậy?” – Tống Hy tức giận buông tay Đường Hinh bỏ đi.

Đường Hinh mới biết khi này mình quá thất thần làm Tống Hy tức giận rồi, đúng thôi, từ lúc anh ấy về mình còn không nói được một câu “Chào mừng anh về nhà!” với anh ấy. Cảm thấy có lỗi, Đường Hinh liền đuổi theo Tống Hy đi phía trước, khẽ kéo vạt áo anh.

“Tống Hy, em xin lỗi. Chào mừng anh về nhà!” – Đường Hinh nói thật nhỏ.

Người nào đó đã nghe nhưng lại giả vờ “Gi? Em nói cái gì? Từ lúc nào em ăn nói nhỏ nhẹ vậy, từ sân bay về đây cũng hơn một tiếng rồi bây giờ em mới nói chào mừng anh à.”

“Em xin lỗi, nhưng là tại anh lừa em mà. Rõ ràng là Leo bây giờ lại thành Tống Hy. Anh thật sự là Tống Hy sao?” – Cô vẫn có chút khó tin.

“Không, Tống Hy anh trai em còn đang ở sân bay ấy. Mau ra đón anh ấy đi.” – Tống Hy nhin cười.

“Hừ, anh lại lừa em. Không thèm nói chuyện với anh nữa.” – Lần này cô tức giận thật rồi, anh cứ liên tục lừa cô, rõ ràng là có ý chọc cô mà.

Biết lần này Đường Hinh giận thật, Tống Hy liền tiến đến ôm Đường Hinh vào lòng, vỗ đầu cô, nhỏ nhẹ nói: “Ừ, chính là anh.”

Tại sao anh lại ôm cô, dù là anh em nhưng hai người cũng đã năm năm không gặp, hơn nữa lúc anh đi cô cũng chỉ mới học lớp sáu. Có chút ngạc nhiên, bối rối xen lẫn ngại ngùng. Bây giờ mà có gương chắc hẳn mặt cô sẽ rất đỏ cho coi. Nhưng xem ra chiêu này của Tống Hy cũng rất lợi hại vì Đường Hinh đã quên sạch là lúc này cô nên tức giận mới đúng!

Cứ như vậy suốt đoạn đường về nhà Đường Hinh cứ liên tục hỏi Tống Hy rất nhiều chuyện cho đến khi anh không trả lời nữa cô vẫn hỏi.

“Tống Hy, bên đó mùa đông lạnh lắm đúng không?”

Đường Hinh chỉ nhận được cái gật đầu của Tống Hy.

“Vậy mùa đông cũng có nhiều tuyết lắm đúng không?”

Cũng chỉ là cái gạt đầu.

“Có giống y như trong TV chiếu không?”

Lại chỉ gạt đầu.

“Vậy còn mùa hè có nóng không?...”

.....

Hai người cứ nói mãi cho đến khi về đến nhà, nói đúng hơn chỉ toàn là Đường Hình nói.

“Thưa mẹ, con mới...” – Đường Hình, Tống Hy chưa kịp nói hết câu đã có một người chạy ào về phía Tống Hy, ôm chặt.

“Sao bây giờ con mới chịu về, mẹ kêu về cũng không nghe lời mẹ về nhà nữa. Làm mẹ buồn suốt, người cũng ốm đi hẳn. Con nhìn nè.” – một người mẹ nào đó lại những nhều.

Đường Hình không thể tiếp tục nhìn “Mẹ...không phải do cô hàng xóm dạo này gặp cứ nói mẹ lên cân nên mẹ mới ăn ít đi để giảm cân à.”

“Con bé này, ai cho con xen vào chuyện người lớn. Mà mẹ nói con đó Tống Hy, dù gì đây cũng là nhà con sao con không chịu về chứ. Bận lắm thì cũng phải mỗi năm về một lần chứ. Còn con đi hẳn năm năm không chịu về nhà một lần...”

“Mẹ, để con lên cất đồ đã rồi lát ăn cơm mình lại nói tiếp nha.” – Tống Hy biết tính mẹ mình lại muốn nói đông dài liền kéo Đường Hình chạy lên lầu để lại mẹ Đường đứng đó tức giận mà không nói được gì.

Đường Hình gờ ngón cái “Tống Hy, anh giỏi lắm. Nếu không mẹ mà nói tiếp thì một lát coi như chúng ta đều phải nhịn đói.”

Tống Hy gờ nhẹ trán Đường Hình, chỉ biết cười lắc đầu “Em chỉ được cái ăn là giỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Sói đến rồi...!!!

#team Ế đoàn kết.

Đường Hình: chiều mai, 4 giờ, chỗ cũ nha.

Mọi người đã xem

Buổi tối cả nhà cùng nhau tụ tập lại xem phim ma, mẹ Đường lại dặn dò “Đường Hình, anh con kết thúc chương trình học bên đó rồi nên về ở đây luôn. Nèn chiều mai con dẫn anh đi mua một số đồ đạc cần thiết mới đi.”

Ba Đường không quan tâm, nói đúng hơn lời của mẹ Đường mới là thánh chỉ “Ừ đúng rồi. Chiều mai hai đứa đi mua đồ dùng mới đi.”

“Nhưng chiều mai con có hẹn rồi.”

“Vậy thì hủy đi, dẫn anh con đi mua đồ quan trọng hơn. Dù gì con cũng chỉ gặp mỗi tụi Trần Hạ, Kiều Vi, gặp lúc nào không được.” – mẹ Đường xem thường nói.

“Nhưng mà con lỡ hẹn rồi.”

“Hẹn gì mà hẹn...” – mẹ Đường tức giận.

“Mẹ, để con tự đi cũng được mà.” – Tống Hy không nhịn được xen vào.

“Ừ cũng được, vậy, Đường Hình... lấy giấy ra viết danh sách đồ dùng cần mua lại cho anh con. Nhanh lên!” – mẹ Đường buông tha cho Đường Hình

Đường Hình vừa viết vừa nhìn lại danh sách dài này bỗng nhiên cô lại thấy tội cho Tống Hy. Cho đến tận lúc viết xong danh sách của mẹ Đường thì phim cũng hết, đến cuối cùng mặt con ma cô còn chưa nhìn thấy được nữa huống chi là xem phim.

“Cậu kể rõ xem nào.” – Trần Hạ tò mò.

“Chuyện là...” – Đường Hình kể lại mọi chuyện.

“Cậu nói xem sao anh ấy lại lừa mình!” – Đường Hình lại hỏi.

“Aizz...cậu sai rồi. Đây không phải là lừa cậu mà là...sói đến rồi!!!” – Kiều Vi nói dứt khoát.

“Vậy phải làm sao?” – Đường Hình không hiểu.

“Còn làm sao nữa, chờ bị ăn thôi!” – Kiều Vi lại dứt khoát trả lời.

Bỗng nhiên bài hát “Sói đến rồi” của Dương Thừa Lâm lại vang lên, có cần trùng hợp vậy không. Nhưng sự trùng hợp cũng có thể do con người tạo ra.

“Trần Hạ...cậu tắt nhạc ngay cho mình.”

“Thật là mất hứng, cậu không biết đùa gì hết. Mình thấy một là anh ấy chọc cậu thôi, hai là có ý với cậu.” – Trần Hạ bĩu môi.

“Nhưng tại mình là anh em mà.” – Đường Hình bối rối.

“Cũng có phải anh em ruột đâu, không phải chỉ là anh em nuôi thôi sao. Có yêu nhau cũng không sao mà.” – Trần Hạ nhẹ nhàng nói.

“Trần Hạ nói đúng đó, có gì cậu phải lo vậy. Mà nhiều khi anh ấy chỉ muốn chọc cậu thôi. Mà nếu cậu không cần thì mau giới thiệu cho tụi này đi.” – Kiều Vi cười nói.

“Này, này. Mình hỏi nghiêm túc đó. Nếu như theo ý thứ hai mà Trần Hạ nói ấy, thì mình phải làm sao?”

“Sói đến rồi” của Dương Thừa Lâm lại vang lên.

“Trần Hạ...cậu...” Đường Hình chưa kịp tức giận đã thấy Trần Hạ liếc mắt ra hiệu cho cô nhìn phía sau.

Đường Hình quay đầu lại nhìn, không quay còn tốt vừa quay đầu nhìn thì cô lại muốn mình tàng hình cho rồi. Sói đến thật rồi...!!!

“Tụi mình còn có việc, về trước đây.” Trần Hạ, Kiều Vi cảm thấy tình hình không ổn nên liền gật đầu chào Tống Hy rồi nhanh chân bỏ đi.

“Anh...sao anh biết em ở đây?” – Đường Hình ngại ngùng, không biết anh ấy có nghe được gì chưa.

“À, anh tính đi mua đồ. Đi ngang đây thì thấy em ngồi trong đây với bạn nên anh định sẵn tiện vào chào hỏi bạn em luôn. Không ngờ anh vừa tới bạn em lại bận.” – Tống Hy nói chuyện như không có gì.

“Vậy...vậy em về nhà trước. Anh đi mua đồ đi.” – Đường Hình muốn chạy trốn.

“Khoan, nếu giờ em cũng rảnh rồi thì đi mua đồ với anh đi.” – Tống Hy nhìn bộ dạng buồn cười của Đường Hình, thẳng tay kéo cô đi.

“Nhưng trễ rồi, em phải về nhà.” – Đường Hình muốn giạt tay lại.

Tống Hy không nói gì rút điện thoại, bấm gọi “Mẹ, con đi mua đồ gặp Đường Hình, nên con dẫn em ấy đi mua đồ với con luôn ạ.” Tắt điện thoại còn nháy mắt với cô một cái nữa chứ.

“Anh đưa em danh sách mua đồ đi.” – dù gì cũng đã bị lôi đi thôi thì nhiệt tình mua đồ vậy.

“Bàn chải, kem đánh răng, khăn, xà bông..., đây rồi. Bây giờ còn lại quần áo mới, giày dép,... Anh vừa về mẹ liền cho tiền đi mua quần áo mới, em cũng thấy ghen tị với anh rồi.” – Đường Hình vừa mua vừa lăm bầm. Tống Hy cứ đi theo sau nhìn Đường Hình lải nhải, không nhận được lại xoa đầu cô một cái.

Góc nhỏ tâm sự:

“Cậu nói xem, anh Đường Hình có nghe thấy chuyện tụi mình nói không?” – Kiều Vi hỏi.

“Mình không biết nữa, nhưng từ lúc cậu nói đến “sói đến rồi” là mình có thấy anh ấy nhưng mà lúc ấy chỉ thấy quen quen, lúc sau anh ấy đến gần mình mới nhớ thì ra là Leo trên ins.” – Trần Hạ giải thích.

“Vậy mà cậu còn bật bài hát đó lần nữa.” – Kiều Vi cảm thấy hết nói nổi.

“Thì mình định phát tín hiệu báo cho Đường Hình mà, ai ngờ hôm nay sóng không được ổn định, tội mình không bắt được sóng của nhau.”

“Cậu cứ ở đó mà phát sóng đi, tiếp tục sứ mệnh làm cục wifi của cậu đi.”

“Này, chờ mình với...”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Năm năm

Mười một giờ đêm

“Tích tắc tích tắc...”

Giờ này mọi người đều đã ngủ nhưng Đường Hình lại cứ trằn trọc mãi, cô không ngủ được. Lúc này, cô bỗng nhiên lại nghĩ tới Tống Hy, nghĩ về khoảng thời gian xa nhau vậy mà lúc này đây anh lại đang ở phòng kế bên. Nghĩ mãi vẫn không thể ngủ được, Đường Hình quyết định tìm đồ ăn để bù đắp.

Đường Hình xuống bếp tìm nhưng chỉ còn mỗi rau củ quả sống, cô biết dùng tụi nó làm gì đây? Nhìn nhìn ngó ngó, Đường Hình nhanh chóng nhìn thấy một gói mì gói duy nhất còn sót lại trong tủ. Hahaha, cuối cùng cũng có cái để ăn.

Vì để cho xứng đáng là gói mì gói cuối cùng trong nhà, Đường Hình quyết định đập thêm một quả trứng gà vào. Nhưng một hình như có vẻ ít, cô lại đập thêm một quả. Đúng là cái gì cũng hai nhìn mới vừa mắt.

Đường Hình hân hoan bung tô mì ra phòng khách, dựa theo ánh đèn lò mờ để xuống, bật đèn sáng.

“À!” Ôi mẹ ơi! Tống Hy! Có cần khuya không ngủ lại chạy xuống đây ngồi lù lù ở đó hù người khác như vậy không? Làm cô giật mình mà.

Tìm Đường Hình đập thình thịch vì giật mình còn Tống Hy vẫn ngồi trên ghế bình tĩnh nhìn cô, dường như đã nhìn rất lâu. Anh mỉm cười hỏi: “Em ăn mì à?”

“Vâng, nhưng cái này là gói cuối cùng rồi.” Đường Hình lặng lẽ kéo tô mì về phía mình.

“Em ăn khuya không sợ mập à?” Tống Hy dụ dỗ.

“Có sợ cũng không chia cho anh.” Đường Hình kiên quyết.

“Anh biết mà, em không còn thích anh như hồi nhỏ nữa. Anh về em cũng không vui.” Tống Hy buồn bã nhìn Đường Hình.

“Không phải... nhưng...”

Tống Hy không nói gì, vẫn tiếp tục nhìn Đường Hình.

“Được rồi, em nhường cho anh đó.” Thấy Tống Hy nhìn mình, Đường Hình lại không nỡ, nhẹ nhàng đẩy tô mì sang cho anh.

“Nhưng anh cũng không muốn giành đồ ăn của em như vậy, em vào bếp lấy thêm cái chén đi.”

“Vâng, chờ em chút.” Đường Hình vui mừng, lật đật chạy vào bếp lấy chén đưa cho Tống Hy. Nhìn anh cầm lấy muỗng, múc trứng bỏ vào chén của cô rồi sau đó nhẹ nhàng đẩy chén về phía cô. Đường Hình ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tống Hy, thấy vậy anh liền gạt đầu ra về đã hiểu, lại cầm chén về lấy muỗng múc thêm vài muỗng nước mì vào chén rồi lại đẩy về cho cô. Rồi sau đó, sau đó... anh ăn mì.

“Sao em không ăn, anh ăn không nổi hai trứng đầu nên cho em một trứng đó. Ăn mau đi, không nguội.” Tống Hy nhìn Đường Hình hỏi.

Mì đâu? Em muốn ăn mì mà! Đường Hình khóc thầm trong lòng.

Cuối cùng vì để làm cho tròn trách nhiệm của một người em gái, Đường Hình kiêm luôn việc rửa chén. Xong xuôi, cô cũng thấy buồn ngủ, vừa định lên phòng, Tống Hy kéo tay cô lại.

“Ăn xong ngủ liền sẽ mập đó. Ngồi coi phim với anh đi.”

Anh còn dám nói cô, cả tô mì cô cũng chỉ ăn được mỗi cái trứng, húp một cái là hết. Nhưng anh không cho cô đi, cô đành phải ngồi xuống kể anh xem phim.

Tổng Hy bật phim hoạt hình “Conan”, lúc này cô đang buồn ngủ làm gì còn có tâm trạng xem phim với lại cô thích đọc truyện “Conan” hơn. Mất như muốn nhắm lại, cô cố gắng tìm gì đó hứng thú để làm cho tỉnh táo.

Không biết làm gì cô liền quay sang ngắm Tổng Hy. Nếu ai hỏi cô thời gian có thể làm thay đổi những gì? Thì cô cảm thấy Tổng Hy chính là một ví dụ rõ ràng nhất!

Lúc trước, Tổng Hy chỉ cao tầm 175 cm nhưng nay anh có vẻ đã cao lên không ít, chắc cũng tầm 182 cm rồi. Hồi đó Tổng Hy còn khá mập mạp, hai má cứ phúng phính, tròn tròn, nhìn rất đáng yêu. Lúc đó anh còn bị cận nên lúc nào cũng đeo kính.

Còn Tổng Hy của bây giờ đã không còn là cậu bé mập mạp lúc đó, khi cô bị ăn hiếp dù không đánh lại người ta nhưng anh sẽ luôn chịu đòn giùm cô. Anh đã ốm đi, đường nét khuôn mặt cũng rõ ràng hơn, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, đôi mắt to đã không còn bị cặp kính cận che khuất nữa, cũng đã trắng lên không ít so với lúc trước. Bây giờ có thể nói anh rất đẹp trai.

Cũng vì Tổng Hy thay đổi khá nhiều nên lúc thấy hình Leo trên Ins cô lại không hề nhận ra anh nhưng lại luôn cảm thấy thân thuộc, dễ nói chuyện đến lạ. Có lẽ, dù anh có thay đổi thế nào đi nữa cũng vẫn luôn mang lại cho cô cái cảm giác yên tâm, thân thuộc ấy.

Cô bỗng nhiên muốn hỏi anh: “Bên đó anh có nhiều bạn không? Về đây chắc anh nhớ họ lắm!”

“Cũng bình thường.” Tổng Hy không nhìn cô, vẫn tập trung vào phim.

“Em ở đây cũng có nhiều bạn lắm. Để hôm nào em dẫn anh đi gặp tụi nó, anh không cần buồn.” Chắc do buồn ngủ nên cô bỗng nhiên nói linh tinh.

“Anh không buồn.” Anh nói nhỏ.

“Vậy bên đó anh có bạn gái không?” Vừa hỏi xong cô lại không muốn nghe đáp án, cô cũng không rõ vì sao mình lại không muốn nghe.

Tổng Hy ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngại ngùng thì buồn cười. Anh xoay người, nhìn thẳng vào mắt cô nói bằng giọng điệu đùa giỡn: “Em đoán xem.”

Đường Hinh nghe vậy không biết nên làm gì, liền xoay người muốn chạy lên lầu. Tổng Hy nhanh tay kéo cô lại để cô cúi xuống gần anh, vờn tay xoa đầu cô nói: “Hinh Hinh, ngủ ngon.”, rồi buông tay.

“Ngủ ngon.” Đường Hinh ngại ngùng nói nhỏ rồi chạy đi.

Nhìn Đường Hinh chạy đi, bất giác mỉm cười. Tổng Hy chợt nhớ lại một vài kí ức hồi nhỏ, cô vẫn luôn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6: Thầy chủ nhiệm của Đường Hinh

Sáu năm trước.

Tổng Hy vào lớp mười.

“Con đi học đây ạ.” Tiếng Tổng Hy nói vọng vào.

“Đi học cẩn thận nha...” Mẹ Đường đang bận rộn, một lúc sau mới ngẩng đầu dặn dò nhưng Tổng Hy đã sớm đi rồi.

Đường Hinh lúc này học lớp năm, tóc thắt thành hai bím tóc nhỏ hai bên nhìn rất đáng yêu, tay ôm cặp lật đật chạy ra muốn đuổi theo Tổng Hy. Mẹ Đường thấy vậy liền kéo cô lại: “Đường Hinh, trường con xa hơn anh. Để một lát ba đưa con đi học.”

“Nhưng con muốn đi với anh Tổng Hy. Sao ba không chờ anh đi nữa.” Đường Hinh phụng phịu.

“Tại anh con lớn rồi.” Mẹ Đường lắc đầu thở dài. Tổng Hy thằng bé này rất ngoan nhưng lại rất cứng đầu. Những gì nó đã nhận định rồi thì sẽ không thay đổi. Như khi còn nhỏ thì còn cho ba chở đi học nhưng khi lên lớp mười thì lại không chịu, cứ nói mình lớn rồi, không muốn làm phiền ba mẹ. Nói mãi vẫn không nghe, mẹ Đường cũng đành thôi.

“Nhưng hôm nay tựu trường nên con muốn đi với anh Tổng Hy.” Đường Hinh cũng rất cứng đầu.

“Thôi được rồi, để mẹ kêu ba chở con đuổi theo anh.” Mẹ Đường đành đồng ý.

Cứ vậy ba Đường lại lật đật lấy xe chở Đường Hình đuổi theo Tổng Hy. Cũng may Tổng Hy cũng không đi nhanh lắm, cũng chỉ mới cách nhà một đoạn. Bỏ Đường Hình lại, giao cho Tổng Hy, ba Đường liền nhanh chóng đi làm.

Nhìn cô bé nhỏ nhắn đứng cạnh mình, Tổng Hy cúi xuống đưa tay sờ hai bím tóc của Đường Hình, xoa đầu cô: “Mẹ thất cho em à, dễ thương lắm.”

“Vâng ạ... anh Tổng Hy, em muốn đi học với anh.” Đường Hình vui vẻ nói.

“Vây, đi thôi.”

Đường Hình đưa tay nắm lấy bàn tay to lớn của Tổng Hy, Tổng Hy nhìn thấy, mỉm cười. Hai người cứ như vậy vừa đi vừa trò chuyện nhưng hầu hết vẫn là Đường Hình nói. Cho đến khi đến trường của Tổng Hy, Đường Hình liền kéo tay anh lại.

“Tổng Hy, đến trường anh rồi. Anh vào đi, hôm nay là em đưa anh đi học nha.” Đường Hình che miệng cười khúc khích nói.

Tổng Hy ngạc nhiên: “Không cần đâu, để anh đưa em đến trường trước.”

“Anh vào đi, em đi đây.” Đường Hình vừa nói xong liền chạy đi.

Tổng Hy vốn định đuổi theo nhưng cô giám thị đứng trước cổng nhìn thấy, gọi lại: “Em kia, đến trường rồi sao còn không vào. Định trốn học à?”

Tổng Hy thấy vậy đành phải đi vào mặc dù có phần không yên tâm lắm. Cũng may là trường Đường Hình cũng cách đây không xa lắm, giờ này trên đường cũng có nhiều phụ huynh đưa con đi học nên cũng khá an toàn.

“Reng reng reng...”

Tiếng chuông tan học vang lên. Cả đám học sinh vui mừng, còn chưa kịp nghe giáo viên dặn dò hết đã ủa chạy ra ngoài.

Bỗng nhiên giáo viên chủ nhiệm gọi Tổng Hy lại: “Tổng Hy, em lên phòng giáo viên gặp cô một chút.”

Tổng Hy vốn định tranh thủ tan học sẽ qua trường đón Đường Hình cùng về nhưng giờ... dù không muốn nhưng cậu vẫn phải nghe lời giáo viên.

“Vâng ạ.”

Sau khi giáo viên chủ nhiệm dặn dò một loạt các trách nhiệm của một người lớp trưởng cho Tổng Hy thì đã hơn ba mươi phút.

Tổng Hy vừa chào cô ra về liền chạy ra ngoài định đến trường xem Đường Hình đã về chưa, không cẩn thận lại đụng phải một người.

“Xin lỗi!”

Người nọ vừa nhìn thấy là Tổng Hy liền bắt lấy tay anh: “Em là Tổng Hy đúng không? Thầy là giáo viên chủ nhiệm của em gái em Đường Hình. Con bé đột nhiên đau bụng, thầy định đưa con bé về nhà nhưng con bé không chịu cứ đòi em đến đón mới được.”

“Đường Hình có sao không ạ?” Tổng Hy lo lắng hỏi.

“Thầy cũng không rõ, em theo thầy qua xem con bé đi.” Người này vừa nói vừa kéo tay Tổng Hy đi.

“Vâng ạ, thầy chờ em chút. Để em gọi điện nói ba mẹ một tiếng ạ.”

Tổng Hy vừa định gọi điện thoại về nhà thì người này bỗng nhiên giựt lấy điện thoại của anh: “Để sau đi, em tới xem con bé thế nào trước đã. Thầy thấy con bé cũng đau lắm rồi.”

Tổng Hy cảm thấy có gì đó lạ nhưng cũng không quan tâm nhiều, nhanh chóng đi theo người đó.

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Tổng Thiên

“Con về rồi ạ. Anh Tổng Hy đâu rồi ạ?” Vừa vào nhà Đường Hình liền chạy khắp nơi tìm Tổng Hy.

Cả ba Đường, mẹ Đường đều ngạc nhiên: “Không phải hai anh em con về chung à?”

“Không ạ. Con có ghé trường tìm anh Tổng Hy nhưng cô giám thị đứng trước cổng nói học sinh về hết rồi, nên con nghĩ anh Tổng Hy đã đi về trước.” Đường Hình giải thích.

Nghe Đường Hình nói vậy, Ba Đường liền gọi điện thoại cho Tổng Hy nhưng không ai bắt máy. Suy nghĩ một hồi, cảm thấy không yên tâm, ba Đường liền lấy chìa khóa xe, nói với mẹ Đường: “Đề anh qua trường Tổng Hy xem sao.”

“Mẹ... anh Tổng Hy có sao không ạ?” Đường Hình lo lắng hỏi.

“Sẽ không sao đâu, ba con đi tìm anh rồi.” Mẹ Đường cũng sốt ruột.

Khi ba Đường đến trường thì mọi người đều đã về hết, hỏi thăm bảo vệ cũng không có thông tin gì. Ba Đường đang sốt ruột không biết làm sao, bỗng một cô gái trẻ đi ra, chào chú bảo vệ: “Chú ơi, con về đây ạ.”

“Cô giáo Lâm về cẩn thận.” Bảo vệ cũng vui vẻ chào lại.

Ba Đường vừa nghe là giáo viên thì vui mừng hỏi: “Chào cô giáo Lâm, xin hỏi cô có biết học sinh tên Tổng Hy không?”

Nghe vậy, cô giáo Lâm đoán chắc đây là phụ huynh của Tổng Hy: “Vâng, chào chú. Con là giáo viên chủ nhiệm của Tổng Hy ạ.”

“Vậy Tổng Hy về chưa cô?”

“Em ấy về lâu rồi ạ. Có việc gì không chú?” Cô giáo Lâm khó hiểu.

Ba Đường lo lắng nhưng nghĩ lại có thể Tổng Hy chỉ đi đâu đó, đành thôi: “À, không có gì. Cảm ơn cô!”

Ra khỏi trường, ba Đường lại đi tìm ở những nơi Tổng Hy có thể đến.

Mãi đến tối.

“Cách.”

Mở cửa, Ba Đường liền thấy hai mẹ con Đường Hình đang ngồi lo lắng, đồ ăn dọn lên từ chiều cũng không ai động đũa. Thấy ba Đường trở về, mẹ con Đường Hình liền đứng dậy, hỏi tình hình.

“Ba, anh Tổng Hy đâu ạ?” Đường Hình lo lắng hỏi.

“Anh tìm thấy Tổng Hy chưa?” Mẹ Đường cũng gấp gáp.

“Anh đã tìm hết những chỗ có thể tìm rồi nhưng vẫn không thấy con đâu cả.” Ba Đường lo lắng, thờ dãi.

“Vậy... Tổng Hy... nó đi đâu được chứ. Có phải... đã xảy ra chuyện gì không anh?” Mẹ Đường lo lắng, lắp bắp hỏi.

Đường Hình nghe ba mẹ mình nói chuyện, mắt đã sớm rung rung. Nhưng cô biết bây giờ mình không thể nhõng nhẽo với ba mẹ, âm thầm lau sạch nước mắt đã chảy dài trên má. Đường Hình không hỏi ai, lén chạy đi lấy điện thoại của mẹ Đường, bấm gọi: “Con chào chú... anh Tổng Hy của con đi lạc rồi ạ...”

Nghe tiếng Đường Hình, ba Đường mẹ Đường ngạc nhiên quay lại, thấy vậy liền lấy điện thoại lại. Xem số gọi đi, thì ra Đường Hình báo cảnh sát.

Mẹ Đường nhìn con gái mình mắt cứ rung rung rồi lại lấy tay quạt nước mắt đi nhưng mắt vẫn cứ nhìn theo điện thoại mà lòng đau thêm. Mẹ Đường biết bây giờ Đường Hình rất lo lắng nên cũng không nổi trách mắng, nhẹ nhàng xoa đầu cô an ủi.

“Chào anh, chuyện là...” Mẹ Đường nói rõ mọi chuyện. Vì bà biết bây giờ chỉ có báo cảnh sát mới là cách tốt nhất.

“Chát.”

Một cái tát nặng nề rơi xuống mặt Tổng Hy.

Tổng Hy vốn vẫn còn đang mê man nhưng cái tát vừa nãy đã làm anh tỉnh táo.

Nhìn xung quanh, bọn chúng có ba người. Trong đó có tên lúc chiều đã giả danh thầy chủ nhiệm của Đường Hinh, có lẽ là đám lưu manh được thuê làm việc.

Bây giờ anh đang ngồi trên một cái ghế dựa bị chúng trói hai tay lại, nhưng lại không bị bịt miệng. Bọn họ đang ở bên trong một ngôi nhà cũ, không có đồ đạc gì nhiều. Chỉ có một cái bàn, vài cái ghế, còn lại hầu như không có gì. Cửa sổ xung quanh đều được đóng kín, bây giờ đang là trời tối nên anh cũng không nhìn được gì bên ngoài. Chắc đây là nơi chúng đã chuẩn bị trước đó, nơi hoang vắng không có ai, nên bọn chúng không hề sợ anh la lên.

Nhưng tại sao lại bắt anh, nhà anh cũng không giàu đến nỗi trở thành mục tiêu của bọn bắt cóc tổng tiền: “Các anh là ai? Sao lại bắt tôi?”

“Bọn tao chỉ được thuê để bắt cóc mày, còn lại sẽ có người nói cho mày biết.” Tên giả danh thầy chủ nhiệm của Đường Hinh trả lời.

Ai lại thuê bọn lưu manh này bắt cóc anh? Vì sao?

Nhớ lại lúc chiều, khi bị tên đó giật lấy điện thoại, Tống Hy đã cảm thấy có gì đó không đúng. Vì vậy anh luôn cảnh giác, cho đến khi đi tới một đoạn đường khá vắng người, hắn ta đột nhiên đi chậm lại, quay người đâm vào bụng anh. Cũng may anh có cảnh giác từ trước nên tránh được một đám này, biết mình bị lừa anh liền quay đầu chạy đi.

Nhưng vừa quay đầu lại, bỗng một tên khác xuất hiện giữ chặt anh, tên vừa đâm hụt lúc nãy đi tới, hắn ta cầm một cái khăn muốn bịt mũi anh, anh cố gắng chống cự, không hít vào, dùng đầu đập hết sức vào đầu tên kia. Hắn ta tránh không kịp, ngã ngửa ra đằng sau, ngất xỉu. Anh vừa muốn đánh trả tên còn lại thì đã ngất đi, cho tới khi bị tát mới tỉnh lại.

“Cạch.”

Một người phụ nữ xinh đẹp đi vào.

Bà ta chắc tầm khoảng ba mươi mấy nhưng có vẻ giữ gìn rất tốt. Nhưng Tống Hy lại cảm thấy chán ghét bà ta, một sự chán ghét từ tận đáy lòng.

Đám lưu manh vừa thấy có người đi vào liền cười cười, đi ra.

Tống Hy không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm người phụ nữ đó. Còn bà ta lại dùng ánh mắt đầy dục vọng nhìn Tống Hy, khẽ gọi: “Tống Thiên...”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Mẹ?

“Không! Cậu không phải Tống Thiên!” Bỗng bà ta ôm đầu gào thét.

Rồi đột nhiên bình tĩnh lại, vươn tay vuốt nhẹ đôi mắt anh như đang nâng niu thứ gì đó rất quý báu với bà ta.

“Nhưng... đôi mắt này... giống hệt Tống Thiên...”

“Bà quen ba tôi?” Tống Hy ngạc nhiên.

“Cậu là con trai của Tống Thiên, Tống Hy?” Bà ta hỏi bằng giọng khẳng định.

“Vậy... Tống Thiên đâu rồi?”

“Ông ấy mất rồi.” Tống Hy nhanh chóng giấu đi tia cảm xúc chột xuất hiện trong lòng, lạnh nhạt trả lời.

“Bà là ai?”

“Ta... ta là mẹ con...” Bà ta nói rất nhẹ nhàng.

“Mẹ? Bà nghĩ đến cả ba mẹ mình là ai mà tôi cũng không biết sao.” Tống Hy cảm thấy nực cười.

“Không! Ta mới là mẹ con! Chính người phụ nữ kia đã chia cách mẹ với ba và con!” Bà ta tức giận.

Tống Hy nhìn bà ta, cười lạnh lùng: “Bà điên rồi.”

Bà ta như nổi điên, nắm chặt vai Tống Hy lắc mạnh: “Không! Tao mới là mẹ mày!”

Rồi lại đột nhiên ôm chầm Tống Hy, dịu dàng nói: “Con có sao không? Ta sẽ cứu con ra khỏi đây...” Rồi lén lấy một con dao xé từ trong người đưa

cho Tống Hy, dặn dò: “Đây... con nhớ phải nhanh chóng thoát khỏi đây, không ông ta sẽ hại con.”

Lúc này bỗng nhiên một người đàn ông đi vào. Ông ta từ đầu tới cuối chỉ nhìn người phụ nữ này, đến cả lướt nhìn anh cũng không.

“Em có sao không?” Ông ta quan tâm hỏi.

Bà ta giật mình, ấp úng trả lời: “Em... không sao.”

“Vậy đi thôi!” Ông ta nói xong liền kéo bà ta đi.

Sau khi người đàn ông đó đi khỏi cũng không có ai vào nữa. Anh cảm thấy bọn người này rất kì lạ, chúng bắt anh hình như không phải vì tông tiền. Nhất là người phụ nữ làm anh chán ghét kia vậy mà lại quen biết ba anh. Vậy mục đích bắt cóc anh của chúng là gì?

Nhưng dù như thế nào đi nữa, anh biết nơi đây không an toàn. Anh phải nhanh chóng thoát khỏi đây, ba mẹ và Đường Hinh chắc chắn đang rất lo lắng. Nhưng bây giờ thì không thể, bây giờ đã rất tối, mọi thứ xung quanh đây anh cũng không rành. Bây giờ mà đi thì có thể anh sẽ chết trước khi bị bọn chúng giết không chừng.

Trời tờ mờ sáng.

Vài tia nắng len lỏi từ cửa kính chiếu vào.

Tống Hy khó khăn mở mắt, nhìn xung quanh. Không có ai? Dù không hiểu vì sao lại không có ai tới canh gác anh nhưng tối qua vì đề phòng bọn chúng quay lại, anh đã giấu con dao xếp dưới chỗ ngồi.

Thấy không có ai, Tống Hy nhanh chóng cắt dây trói, khó khăn đứng dậy. Đã một đêm trong tình trạng bị trói, tay chân có chút không linh hoạt.

Tống Hy đi đến cạnh cửa sổ, quan sát bên ngoài rồi bước tới cửa, khẽ đẩy nhẹ. Cửa không khóa!

Dù có phần ngạc nhiên nhưng bây giờ thoát khỏi đây mới là việc quan trọng nhất.

Ra ngoài, Tống Hy mới biết thì ra đây là một ngôi nhà nhỏ trên sườn núi, tuy xung quanh không có nhiều cây cối rậm rạp lắm nhưng địa hình lại khá dốc.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện vọng lại: “Chia nhau tìm xem, chắc nó ở đâu đây thôi.”

Tống Hy nghe thấy, biết là bọn chúng đã phát hiện mình trốn thoát, anh liền trốn vào phía sau một gốc cây to ngay chỗ khuất, tránh đám người đó. Đợi một lúc, nghĩ chắc bọn chúng đã đi xa, Tống Hy đứng dậy định rời khỏi. Nhưng đột nhiên có tiếng la lớn: “Đại ca, thằng đó ở đây nè.”

Thì ra bọn chúng để lại người ở đây, nhìn đằng sau là sườn núi, đằng trước là ba tên kia đang chạy tới. Tống Hy quyết định đánh cược một lần.

Tại đồn cảnh sát.

“Anh chị về nhà trước đi, cũng đã một đêm rồi. Có tin tức chúng tôi lập tức thông báo. Con bé cũng mệt rồi.” Một người cảnh sát khuyên nhủ.

“Không! Con không về đâu ạ! Con sẽ ở đây chờ anh Tống Hy.” Đường Hinh nghe vậy thoát cái liềm leo lên bàn, ôm chặt không buông.

“Đường Hinh, hay là...” Ba Đường thấy con gái như vậy cũng rất đau lòng. Một đứa con trai đã không thấy đâu, lỡ như đứa con gái này cũng bị gì thì làm sao. Ông vừa tính khuyên bảo Đường Hinh thì một cảnh sát chạy vào thông báo: “Có người dân báo án tìm thấy người bị thương. Hoàn toàn giống với Tống Hy bị báo án mất tích.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9: Vương Lạc

Sau đó vì ngã từ trên sườn núi xuống nên Tống Hy bị thương khá nặng, cảnh sát cũng không điều tra được gì. Đầu lại bị ảnh hưởng một phần do va đập mạnh, sau khi nói chuyện với bác sĩ ba Đường quyết định dẫn Tống Hy sang Mỹ điều trị. Chỉ là không ngờ lần điều trị này lại đi cả sáu năm.

Ngày ngày trôi qua cũng khá là tốt đẹp, chỉ là bây giờ trong đầu Đường Hinh lại nhiều ra thêm một người để nghĩ tới.

“Này, cậu đang nghĩ gì đó?” Trần Hạ không còn kiên nhẫn nhìn Đường Hinh ngồi ngơ người ra đó.

“Hả? Minh... có nghĩ gì đâu.” Đường Hinh bỗng nhiên có chút chột dạ.

“Thôi nào, khi nào thì cậu mới chịu giới thiệu anh cậu với tụi này đang hoang đàng đây.” Trần Hạ bĩu môi.

“Đề... mình xem đã, tự nhiên kêu anh ấy ra gặp thì kỳ lắm. Không thì... à hay là mấy cậu qua nhà mình đi rồi sẽ gặp anh ấy thôi. Vậy là được chứ gì.” Đường Hinh hếch hếch cái đầu nhỏ tỏ vẻ thông minh.

Kiều Vi này giờ không nói gì bỗng nhiên lại cười nháy mắt một cái: “Không cần cậu nhọc lòng vậy đâu. Người... đã tới rồi.”

“Hả?” Đường Hinh khó hiểu.

Theo tầm mắt của Kiều Vi, Đường Hinh cũng quay đầu nhìn theo, người vừa vào quán chính là người nào đó vừa được nói đến - Tống Hy. Hôm nay anh mặc đồ thể thao đơn giản nhưng lại vẫn đẹp trai như vậy. Vừa thấy bọn cô anh liền cười chào hỏi, đi đến.

Vẫn là Trần Hạ nhanh miệng: “Anh ngồi đi ạ. Lần trước bọn em có việc bận nên không có chào hỏi anh đang hoang đàng. Em là Trần Hạ, còn đây là Kiều Vi ạ. Bọn em đều là bạn thân của Đường Hinh.”

Đến khi Tống Hy ngồi xuống kế bên, Trần Hạ cũng nói xong. Đường Hinh mới ngại ngại giới thiệu: “Còn đây là anh mình, Tống Hy. Mấy cậu đều biết hết rồi đấy.”

“Anh vừa định giới thiệu. Thì ra em nói hết rồi à...” Tống Hy lại một bộ dạng trêu chọc.

“Dạ, đều nói hết rồi ạ.” Trần Hạ vẫn là nhanh miệng nhất.

Vừa dứt lời chính là một người cười thích thú, hai người còn lại không có biểu tình gì lắm còn một người kia chỉ có thể âm thầm khóc trong lòng.

Nói chuyện được một lúc Tống Hy tạm biệt nói là còn có hẹn.

Ba cô gái lại tiếp tục nói một số chuyện trên trời dưới đất, những chuyện mang tính triết lý cuộc sống mà cả ba vốn cũng không hiểu lắm. Chỉ đơn giản là bọn họ thích nói thôi.

Tới khi cũng không còn sớm cả ba mới chịu ra về, đến quầy thanh toán mới biết thì ra trước đó Tống Hy đã trả rồi.

“Ày, đúng là người có anh trai mà...” Trần Hạ lại mở miệng trêu chọc.

“Đã trả tiền rồi mấy cậu còn không định về à. Hay định trả tiền lại cho anh mình. Nào, đưa đây, nhanh... nhanh.”

“Về đây.” Kiều Vi nhanh tay lôi Trần Hạ đi về.

Ở một cửa hàng tiện lợi nào đó.

“Sao lại hẹn ở đây?” Tống Hy hỏi.

“Gần nhà, đi xa nhà rất phiền toái.”

“Vậy mình có cần xin chữ ký cậu không?”

“Không cho.”

“Không đùa nữa, chuyện mình nhờ cậu, đã tìm được gì chưa?”

“Không dễ đâu, mà thật ra chuyện này cậu hỏi ba mẹ cậu không phải là nhanh hơn sao. Việc gì phải lặn lội nhờ mình tìm hiểu như vậy. Mình lại còn không chắc có thể tìm hiểu được.” Anh cảm thấy thật khó hiểu, rõ ràng có đường ngắn hơn Tống Hy lại một mực cứ nhờ anh.

Tống Hy chỉ lắc đầu: “Họ chính là không chịu cho mình biết. Đánh vật và cậu rồi, Vương Lạc.”

Cũng không chờ Vương Lạc trả lời Tống Hy liền bỏ đi: “Đi đây.”

“Tống Hy, cậu được lắm. Mình còn chưa hỏi chuyện em gái nuôi cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Tống Hy mập mập

“Ting.”

“Anh chưa ăn gì, đợi anh.” Tin nhắn chỉ vồn vện sáu chữ, cô còn chưa nói mình về hay chưa mà.

Đường Hình nhìn xung quanh tìm người, thì thấy Tống Hy từ một cửa hàng tiện lợi phía bên đường đi ra, đằng sau còn có một người trùm kín mặt đuổi theo. Hai người nói gì đó với nhau rồi đi về hai hướng khác nhau.

“Em muốn ăn gì?” Trong khi Đường Hình mãi suy nghĩ người kia là ai, Tống Hy đã đi đến kéo tay cô.

“Em..”

“Vẫn là anh dẫn em đi vậy, phía trước có một quán bán xiên nướng.”

Đường Hình nhanh chóng quên hết những gì đang suy nghĩ, vui vẻ trả lời: “Được, vậy mình đi nhanh một chút.”

Đợi đồ ăn lên rồi, Đường Hình mới nhớ ra một chuyện.

“À... cảm ơn anh đã đãi bọn em. Nhưng thật sự không cần đâu.”

“Không có gì, đều là bạn em mà.” Tống Hy từ đầu tới cuối chỉ chuyên tâm rút thịt nướng, lột vỏ tôm để lên đĩa, trả lời qua loa.

“Ừm... nhưng thật sự... ừm... không cần đâu...” Cô gái nào đó vừa ăn vừa trả lời.

“Anh biết rồi, em tập trung ăn đi.” Tống Hy cười cười lại chuyên tâm làm việc của mình.

Buổi tối, trời có gió nên khá lạnh.

Cũng không còn được mấy người đi dạo.

Chỉ là đi từng bước từng bước trong không gian yên tĩnh này lại có chút gì đó ngại ngùng.

“Ừm... không cần dắt tay em như vậy đâu.” Đường Hình nói thật nhỏ.

“Em rất mất tập trung, lại đi ra giữa đường thì sao.” Tống Hy lại trả lời một cách thần nhiên.

Nhưng rõ ràng bây giờ chính là cô có ra nằm giữa đường cũng không ai ý kiến nữa là. Thôi thì anh lớn, nghe anh vậy.

Bỗng nhiên, Tống Hy đứng lại, buông tay cô. Anh cứ đứng đó, không làm gì cũng không nói gì.

Cuối cùng anh nhìn cô, mở miệng: “Đường Hình, anh vẫn là Tống Hy.”

Đường Hình ngạc nhiên, trong lòng có chút cảm xúc khó hiểu chợt xuất hiện. Rồi đột nhiên Tống Hy cúi mặt xuống đối diện với cô, lấy hai tay ép hai má mình lại, miệng cũng theo động tác anh làm mà chu ra: “Tống Hy mập mập đây.”

“...”

“Haha... haha... anh...” Cô cười đến đau bụng mất. Không ngờ anh lại có thể trẻ con như vậy.

“Đi nào.” Tống Hy mặc kệ Đường Hình đang cười tới ôm bụng, kéo đi. Đường Hình thì cứ cười không ngớt rồi lâu lâu lại lấy tay chỉ chỉ Tống Hy: “Ôi, Tống Hy mập mập... haha...”

“Tống Hy mập mập...”

“Haha... haha...”

“Đi nhanh nào.” Bây giờ anh thấy hơi hận rồi, còn có thể quay lại không.

Bạn đang đọc truyện *Sói Đến Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.